

Isä käy päivittäin kylällä, kaupalla ja baarissa, pistäytyy myös naapureiden luona rupattelemassa. Hän on hyvä tarinankertoja. Hänen jutuissaan on paljon tottakin, mitä nyt hän vähän lisää ja värittää sanomisiaan. Hän osaa katsoa juttukaveriaan silmiin ja lopuksi jää vielä tuijottamaan rävähtömättömin silmin, tarkistaakseen, menikö sanoma perille. Kyläreissuilla saa myös kuulla tuoreimmat uutiset ja juorut. Kesäisin helluntalaiset saivat luvan pystyttää telttansa maallemme, heti maantien toiselle puolelle sadan metrin päähän kodistamme. Uteliaisuuttamme me lapset menemme teltaan, kun ei ollut saarnaväkeä paikalla. Leikimme saarnaajia ja hoilaamme virsiä. Oppia olemme saaneet kuuntelemalla teltan ulkopuolella helluntalaisten seuroja. Eräänä päivänä helluntalaiset tulevat talviaikaan kysymään, saavatko he tulla pitämään iltatilaisuutta pirttiimme seuraavalla viikolla. He lupaavat hoitaa ilmoitukset ja kehottavat myös kertomaan tapahtumasta kyläläisille. Isä antaa luvan, saahan samalla tavata kyläläisiä. Saarnailta koittaa, kyläläisiä saapuu kolmisenkymmentä, hyvissä ajoin. Juodaan pullakahvit. Rupatellaan kuulumiset. Pääpuhuja valmistautuu saarnaan. Veisataan ensin virsi yhdessä, aluksi arasti tunnustellen, lopulta ponneekkasti hoilaten. Saarnamies tarkkailee väkeä, kiittää sanan kuulemaan tulleita ja isäntäväkeä. Lempeästi alkaa saarna, mutta vähitellen puhe kovenee. Helluntalaisen paatos kohoaa, hiki nousee väen otsaan lämmitetyssä pirtissä, kun varoitellaan synnin palkasta, ikuiseen kadotukseen joutumisesta. Kansa kuuntelee ääneti, pelokkaana, hartaana. Sisareni Eila kyhjöttää äidin kyljessä, katse alan painettuna. Hän huomaa lattialla saarnaajan edessä russakkalauman, ovat kaaren muodostelmassa, ikään kuin saarnamiestä kuunnellen. Sisareni mainitsee näkemästään äidille, joka vinkkaa isälle, sormella näyttää. Arvokkaasti isä nousee ylös, menee russakoiden taakse ja polkaisee kantapäällä, kuuluu narskaus, osa pääsee karkuun uunin kätköihin. Saarnaan hyvin sopiva välikohtaus; huonosti käy kansalle, mikä synnissä elää. Kokenut sanan julistaja ei hätkähdä, hän jatkaa saarnaansa. Isä menee istumaan penkille. Russakat olivat joka talon riesana viisi-kuusikymmenluvulla, ainakin kotikylälläni. Lisäksi vaivasivat yöaikaan lutikat, mitä viihtyivät hyvin puisissa sivustavedettävissä sängyissä, itulaatikoissa. Aamuisin oli punertavia juovia iholla. Isä oli kuullut hyvän russakantappolääkkeen, Bladan-nimisen kasvimirryn, millä oli todettu olevan hyvä russakantappokyky. Kotimme kymmenhenkinen perhe meni yhdeksi yöksi nukkumaan kamariin, myrkky levitettiin uunin kupeelle ja muihin russakan kutupaikkoihin. Ja katopas kummaa, homma onnistui; syöpäläiset kuolivat, talonväki säilyi hengissä. Täystuhoa oli vuosikausia käytetty russakoiden hävittämiseen, vaikutus oli huono, elukat tuntuivat päinvastoin pulskistuvan. Harvoin oli nähty niin terhakoita torakoita, jotka tuntosarvet ylväästi koholla kuuntelivat saarnaa helluntalaisten seuroissa. aku